

Petőcz András

Csevegésben, lágy olvadozásban

*Csevegésben, lágy olvadozásban,
feloldás nincsen, legfeljebb gyász van.
Elmerülsz végleg, ha elmerülhetsz,
a pusztulásban, a pusztulásban.*

*Megindul minden, omlik, omlik szerte,
a föld csuszamlik, mint ami szeretne
magas hegyből lapos síkká lenni,
hogy a világot végleg beterítse.*

*Göröngyök zúgnak, zuhannak mélybe,
zuhannak bánatra, zuhannak reményre,
mindenik hazába pusztulást üzennek,*

*mindenik ruhába beletekередnek,
piszok és sár fedí a gyönyörű kelmét,
pokolba taszítva ünnepi kelengyét.*

Mostanság az Isten

*Vége van, örökre vége,
a futásnak, amiben hittem:
túlzottan ritkán hajol le
énhozzám mostanság az Isten.*

*Túlzottan ritkán érzem azt,
hogy megnyugtató keze vezet,
pedig tudtam még valaha,
ismertem ezt a szent kezét.*

*Nélküle egyedül vagyok!
A semmi ágán kicsinke szív:
látom, hogy csendesesen vacog.*

*Valami hang... Tenni, tenni hív,
s én csak mogorván kushadok,
mint kutya, ki megverve lapít.*

Sétálgat az Isten

*Megizzadt városban sétál az Isten.
Éles fények között, magányosan.
Lehajtott fejjel úgy lépdelget itten,
mint akinek semmi dolga van.*

*Mint akinek nincs tennivalója.
Nem gondol velünk, ittlakókkal,
vagy a város csúszott ki alóla...
Találkozzgat újakkal és ókkal.*

*A napsütésben csak ritkán köszön,
kápráztatja szemét a fényözön,
ahogy egy-egy sugár az arcába vág ---*

*Egyedül van nagyon, és féli a halált.
Mindig annyira hatalmasnak hittem!
Az uccákban izzadtan sétálgat az Isten.*